

இருபா இருபஃது

(ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புடன்)

560

தருமபுர ஆதீனம்

உ
திருச்சிற்றம்பலம்
குருபாதம்

இருபா இருபஃது

(ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புடன்)

ஆசிரியர்
ஸ்ரீ அருணாந்தி சிவாசாரியார்

இது
திருக்கயிலாய பரம்பரைத் தருமபுர ஆதீனம்
இருபத்தைந்தாவது மகாசந்நிதானம்
ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சுப்பிரீமணியதேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய
சுவாமிகள் அவர்களின்
ஆணையின்படி
வெளியிடப்பெற்றது.

திருக்கயிலாய பரம்பரை தருமபுர ஆதினம்

உரு-வது மகாசத்திதானம்

ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சுப்பிரமணியதேவிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிக்

பிரதிகள் 500.

ஞானசம்பந்தம் பதிப்பகம்,

தருமபுர ஆதினம்,

P. I. C. Q. H. No. T. E. 68-61.

PREFACE

“The Saiva Siddhanta is the most elaborate, influential and undoubtedly the most intrinsically valuable of all the religions of India”

Dr. G. U. Pope.

Saiva Siddanta denotes a complete system of philosophical thought concerning the nature and relationship of God, Souls, and the Universe and of the religious practice, whereby souls attain salvation. Saivam is derived from Sivam (the blissful Lord) and Siddhanta means the conclusion of conclusions. The Saiva Siddhanta is often simply referred to as Siddhantam. It is both a philosophy and a religion. Its claims to truth are based not only on the revealed nature of its scriptures but also on reason and the personal realization of a long line of Saiva Seers. Saiva religion is universal and treats both of Parapaksham and Supaksham. The worship of Siva is from time immemorial and is beyond our research.

Saiva Siddhanta is a revealed religion. From the orthodox saiva point of view, its scriptures are the Vedas and the twenty eight Sivagamas. Thevaram, Thiruvachakan etc., of Panniru Thirumurai are sacred scriptures in Tamil.

The authoritative books in Tamil on the philosophy of Saiva Siddhanta are the Fourteen Sastras. This

publication "Irupa Irupahtu" is one of the fourteen sastras mentioned above. The author is St. Arulnandi Sivachariar of Tiruthuraiyur. He is the second in the Holy line of Pura-santhanacharyas.

"Irupa Irupahtu" contains twenty stanzas, ten in Venba Metre and ten in Agaval Metre. The significance of a Guru and the different ways of grace he bestows are well impressed upon in the invocation stanza itself. The knowledge of God can only be secured by the grace of the Guru and not by any other means. If one does worship his gracious Guru, as the Para-Brahmam, as Para-Sivam and Para-gnana, and as all the manifestations of Hara, then Guru becoming God Himself will convert the disciple into His Form by means of touch, thought, and sight*. God appears in the form of man - Guru - to redeem the besitting souls. The author identifies his Guru Meikanta with God and as such to see him is to see God and become one with Him.

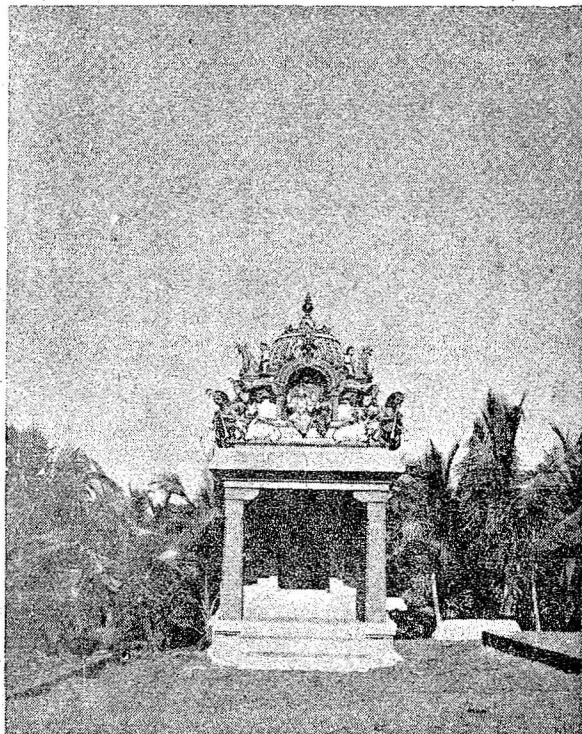
To help the readers to comprehend the high lights of the work, I shall touch upon the following points:—

God is immanent in all nature and in man and yet is untainted and transcendent and without Whose will and power neither evolution nor salvation is possible. God's touch is necessary to finally emancipate the soul. He is ever present in the soul, as ghee in

---

* Modes of initiation.

ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சண்முக தேரிக் கவாமிகள்

குருமூர்த்த ஆலயம்

8-6-46 ல் கும்பாபிஷேகம் நடைபெற்றது.

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் தருமபுர ஆதீனம்
24-வது மகா சந்நிதானம்

ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சண்முக தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள்

milk. After the Guru's touch, Akamyā will not rise and the body will perish as darkness before light. The affinity of matter and Anavamālā etc., with souls is eternal like the verdigris in copper and husk and bran etc., in rice, and can be removed. It is Achi, Jatam or not intelligent like the soul and the soul's intelligence is of a different plane from that of God. Being pure chit. God knows no limitation, and obstruction, and His full and undivided presence is felt in the least of the least and the great of the great. As St Meikanta points out, man and his Karma act and react, attracted to each other, as a piece of iron is by a magnet. But both would be lifeless without for the Supreme power of God acting on them both. It is only when we renounce all, family, wife, friends and glittering things of this vain world, which are, as if it were delusion so transitory and so elusive, that God gives Himself wholly to us and St. Manickavachaka asks who is the better in the bargain, "Thou gavest Thyself to me and took me unto Thyself, Oh Sankara, who is the cleverer of the two?" The released soul alone is entitled to eternal Bliss.

Mention may be made that copy-right of all the works by my esteemed friend late Mr. J. M. Nallaswami Pillai, B. A., B. L., and some works of Sri A. Iswaramurthi Pillai, son of my old friend and scholar Sri Arumukam Pillai of Pettai, has been obtained by His Holiness late *Sri-la-Sri Shanmuka Desika Gnana Sambanda Paramacharya Swamigal*, 24th

in descent of the Dharmapuram Adhinam. It is pleasing to note that in this edition the Tamil portion is from Sri Iswaramurthi Pillai's work and the English portion is the translation of Late Mr. Nallaswamy Pillai.

The present Head of the illustrious Mutt of Dharmapuram and his immediate predecessor have sensed for the publication of numerous works in Tamil. His Holiness *Sri-la-Sri Subramanya Desika Gnana Sambanda Paramacharya Swamigal* the cultivator and promoter of classical, religious, and secular education has begun the publication of English translations of rare works in Saiva Siddhanta also.

This publication is made on the occasion of the Second Anniversary of His Holiness *Sri-la-Sri Shanmuka Desika Gnana Sambandha Paramacharya Swamigal* on Wednesday the 28th May, 1947 (சர்வ சித்து ஆண்டு வைகாசித்திங்கள் ௧௪-ம் நாள்).

On behalf of the Public and on my own behalf, I express my deep debt of gratitude to the Present Maha Sannidhanam for graciously allowing me to contribute my mite in writing this preface.

"Pulavaraham"
Mayavaram,
25—5—1947.

P. C. Punnaivananatha Mudaliar.
Senior Professor in Tamil
& Vice Principal "Oriental College"
Dharmapuram Adhinam.

சுவாமிநாதர் சுவாமிநாதர்

உ

குருபாதம்

இருபா இருபஃது

IRUPA-IRU-PAHTU

வணக்கம்

கண்ணுதலுங் கண்டக் கறையுங் கரந்தருளி
மண்ணிடையின் மாக்கள் மலமகற்றும் - வெண்ணெய்
[நல்லூர்
மெய்கண்டான் என்றொருகால் மேவுவரால் வேறின்மை
கைகண்டார் உள்ளத்துக் கண். க

குறிப்பு

சிவபிரானே ஆசாரியத் திருமேனி தாங்கிவந்து ஆன்மாக்
களுக்கு அதுக்கொடுக்கின்ற நென்பது சைவசித்தாந்த வுண்மை.
ஆகலின் ஈண்டுக்கூறிய ஆசாரிய வணக்கஞ் சிவவணக்கமே
யாயிற்று.

INVOCATION

The third Eye and Throat of shining
blue concealed
To rid the ills of man on earth did come
Meikantan of Tiruvennainallur.
To see him once will make God and
seer one.

NOTES

God appears as man to save the souls of men in the order of Sakalar. His grace is manifested otherwise to the orders of Pralayakalars and Vijnanakalars. The author identifies His Guru Meikantan with God; and as such to see him is to see God and become one with Him.

கண்ணகன் ஞாலத்துக் கதிரவன் தானென
 வெண்ணெய்த் தோன்றிய மெய்கண்ட தேவ
 காரார் கிரகக் கலியாழ் வேணைநின்
 பேரா இன்பத் திருத்திய பெரும
 வினவ லானு துடையேன் எனதுளம்
 நீங்கா நிலைமை ஊங்கும் உளையால்
 அறிவின் மைமலம் பிறிவின் மையெனின்
 ஓராலினை யுணர்த்தும் விராய்நின் றனையேல்
 திப்பியம் அந்தோ பொய்ப்பகை யாகாய்
 சுத்தன் அமலன் சோதி நாயகன்
 முத்தன் பரம்பரன் எனும்பெயர் முடியா
 வேறுநின் றுணர்த்தின் வியாபக மின்றாய்ப்
 பேறும் இன்றும் எமக்கெம் பெரும
 இருநிலந் தீநீர் இயமானன் காலெனும் *
 பெருநிலைத் தாண்டவம் பெருமாற் கிலாதலின்
 வேறோ உடனோ விளம்பல் வேண்டும்
 சிறி யருளல் சிறுமை யுடைத்தால்
 அறியாது கூறினை அபக்குவ பக்குவக்
 குறிபார்த் தருளினம் குருமுத லாயெனின்
 அபக்குவ மருளினும் அறியேன் மிகத்தகும்
 பக்குவம் வேண்டிற் பயனிலை நின்னூல்
 பக்குவ மதனூற் பயன்நீ வரினே

நின்னைப் பருவம் நிகழ்த்தா தன்னோ
தன்னொப் பாரிலி யென்பதுந் தகுமே
மும்மலஞ் சடமணு மூப்பின மையின்நீ
நின்மலன் பருவம் நிகழ்த்திய தார்க்கோ
உணர்வெழு நீக்கத்தை ஓதிய தெனினே
இணையிலி யாயினே என்பதை அறியேன்
யானே நீக்கினுந் தானே நீங்கினும்
கோனே வேண்டா கூறல் வேண்டும்
'காண்பார் யார்கொல் காட்டாக் கால்' எனும்
மாண்புரை உணர்ந்திலை மன்ற பாண்டியன்
கேட்பக் கிளக்குமெய்ஞ் ஞானத்தின்
ஆட்பா லவர்க்கருள் என்பதை அறியே.

உ

சிவபிரானும் ஆணவமும் பகைப் பொருள்கள். ஆன்மாக்க
களுக்கு ஞானத்தைக் கொடுப்பவன் சிவபிரான்; அஞ்ஞானத்தைக்
கொடுப்பது ஆணவம். ஆனால் ஆன்மாக்களிடங் காணப்படுவது அஞ்
ஞானமே. ஆகையால், ஆணவமே அவைகளிற் பிரிப்பின்றி நிற்பல்
கூடும். ஞானமென்பது ஆன்மாக்களிடமில்லை. ஆகையா லதனைக்
கொடுக்குஞ் சிவபிரானும் ஆண்டில்லையாதல் வேண்டும். அங்ஙன
மின்றி அவன் ஆணவத்தோடுகூடி ஆன்மாக்களில் நிற்பானாயின்
ஆணவத்தைப் போக்கும் வலி அவனுக் கில்லையாகும். சுத்தன்,
அமலன் முதலிய பெயர்களையும் அவன் இழக்க நேரும். இனி,
அவன் ஆன்மாக்களை விட்டு விலகி நிற்பானாயின், அவைகளெல்
லாம் அவனில்லாத இடமெனப்பட்டு அவனது சர்வ வியாபகம்
பழுதுபடும். படவே, அவனுக்குப் பஞ்சகிருத்தியமும், அவை
களுக்கு வீடுபேறுங்கிடையா. பின்னை அவன் நிற்பது தானெப்படி?

சிவபிரான் ஞானத்தை யெப்படிப் புகட்டினும் பக்குவமில்லாத
ஆன்மாக்கள் அதனைக் கிரகியா, பக்குவமடைந்த ஆன்மாக்க
களுக்கோ உபதேசம் மிகை. அவைகள் அஃதின்றியே யுணரும்.
அங்ஙனமாயின் பக்குவம் போதுமே? அவனு முணர்த்துவதென்?

சடமாகிய பக்குவம் சித்தாகிய சிவபிரானைத் தருமா? தருமாயின், பக்குவத்துக் கியக்குஞ் சத்தியும் சிவபிரானுக்கு இயங்குஞ் சத்தியு முளவெனப்பட்டு அவன் தன் தலைமையை யிழப்பா னல்லவா?

ஆணவம், கன்மம், மாயை யென்னு மும்மலங்களுஞ் சடம். அவைகள் எப்படிப் பக்குவப்படினுந் தமது சடத்தன்மையில் மாறுவ தில்லை. ஆகவே, அவைகள் ஞானத்தை யறியா. ஆன் மாக்களுக்குச் சார்ந்ததன் வண்ணமாந் தன்மை யொன்றே யுண்டு. தம்மளவில் அவைகளுக் கெவ்வித மாறுதலு மில்லை. மாறுதலில்லாப் பொருளைப் பக்குவம் ஒன்றுஞ் செய்யாது. சிவ பிரான் என்றும் ஒரே படித்தாய முழுஞான முள்ளவன். பக் குவம்¹ அவனது ஞானத்தை யதிகப்படுத்தாது. ஆகவே, ஞானோப தேசத்திற் கேற்ற பக்குவம் இம்மூவரில் யாருக்கு வேண்டும்?

ஞானோபதேசமே ஆணவத்தை நீக்கும். அதற்குமுன் ஆன் மாவுக்கு அந்நீக்கம் இல்லை. இருக்குமாயின், ஆணவந் தானாகவே நீங்குதல் வேண்டும் அல்லது ஆன்மா தானாகவே அதனை நீக்குதல் வேண்டும். இவ்விரண்டிலொன்றிருப்பினும், சிவபிரான் வேண்டியதில்லை. மேலும், மலத்தை நீக்கிக்கொள்ளுஞ் சக்தி ஆன்மாவுக்கும் உளதெனப்பட்டு அவனது நிகரின்மை கெடும். ஆகவே, ஞானோபதேசத்துக்குமுன் ஆணவநீக்கம் உளதெனக் கொண்டு அதனையே பக்குவ மென்னலாமா?

ஆனால், ஞானோபதேசத்துக்கு ஆசாரியனது இன்றியமையா மையை அப்பர் சுவாமிகளும், பக்குவத்தின் இன்றியமையாமையை சம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகளும் உடன்படுகின்றார்கள். அவற்றி னுண்மை யெப்படி?

2. How did Pasa cover the soul when God is the Soul of souls ?

Like unto the Sun on wide earth
Oh Meikanta Deva of Vennai
Me who is shut up in darkness
Thou didst lift up and plunge in Bliss
One question I long prayed to put
Thou didst stand as one with myself
How did ignorance cover me ?
If mala's connection, Thou sayst,
Then Thou didst stand apart from me,
If otherwise then wonder it is,
As Thou art the foe of untruth.
And Thou will not deserve the names
The Pure, Amalan and Jyoti
The Ever Free and Supreme of supreme.
If Thou lightest my soul apart
Then Thy Presence in all and my
Union with Thee will be impaired,
Oh Lord! The Truth of Devaram
That Thou art air and earth and fire
And the rest will not be a fact.
Therefore Thou be pleased to declare
If I am one with Thee or not.
Don't be displeased, as I am stupid.
"You err; we as guru do note
"Who is fit and is not" Thou sayst.

If unfit, I can't understand
 If fully fit, then Thy teaching
 Will not be needed by me, Sir,
 If my fitness brings Thee to me,
 It cannot as it is Jata;
 If not, then it cannot be true
 That Thou hast non equal to Thee.
 The Triple Mala is Jata,
 The soul from youth to old doth change;
 And Thou art Pure; to whom is it
 Maturity doth come indeed?
 If this be the riding of Pasa
 When in man knowledge doth arise,
 Then do I forget sure enough
 That there is none to equal Thee
 If I rid myself of Pasa
 Or Pasa rids itself of me,
 Then there is no need for Thy Reign.
 But it can't be, as the saying is
 "Who can see if ~~he~~ is not shown"
 "Then know what Truth The King did
 hear
 "The ways of God's grace are endless
 Endless is His glory if told,
 So don't ask."

NOTES

This brings out in a series of most puzzling questions, how God is immanent in all nature and in man

and yet is untainted and transcendent, and without whose Will and Power no evolution and salvation is possible.

The reference in the last lines is to the famous lines in St. Jnanasambantha's Devarnam sung before the great Pandyan King whom he cured of his fever.

அறிவறி யாமை யிரண்டும் அடியேன்
செறிதலான் மெய்கண்ட தேவே - அறிவோ
அறியேனோ யாதென்று கூறுகேன் ஆய்ந்து
குறிமாறு கொள்ளாமற் கூறு.

ந.

ஆன்மாக்களிடம் ஞானமும் அக்ஞானமும் கலந்து காணப்
படுவதால், அவை ஞானப்பொருளா? அக்ஞானப்பொருளா?

3. Pasu Lakshna.

As I am united to Jnan and Ajnan
Please ponder will and deign to enlighten
How if I am Jnana or Ajnana
So that I can understand without doubt

NOTES

The Answer is that the Soul is neither the one nor the other but it is *chitachit* or *satusat* and in union with both, and becoming one with Pasa in *bandha*, and one with God in Moksha.

கூறிய மூன்று மலத்தின் குணக்குறி
வேறு கிண்கின் விகற்பங் கற்பங்

குரோதம் மோகங் கொலையஞர் மதநகை
 விராயெண் குணனுமா ணவமென விளம்பினை
 அஞ்ஞா னம்பொய் அயர்வே மோகம்
 பைசால் குனியம் மாச்சரி யம்பயம்
 ஆஏழ் குணனும் மாயைக் கருளினை
 இருத்தலுங் கிடத்தலும் இருவினை யியற்றலும்
 விடுத்தலும் பரநிந்தை மேவலென் றெடுத்த
 அறுவகைக் குணனுங் கருமத் தருளினை
 ஆங்கவை தானும் நீங்காது நின்று
 தன்வழிச் செலுத்தித் தானே தானும்
 என்வழி யென்பதொன் றின்ற மன்ன
 ஊரும் பேரும் உருவுங் கொண்டென்
 ஊரும் பேரும் உருவுங் கெடுத்த
 பெண்ணை சூழ்ந்த வெண்ணெயம் பதியிற்
 சைவ சிகாமணி மெய்யர் மெய்ய
 மும்மலஞ் சடமென மொழிந்தனை அம்ம
 மாறுகோள் கூறல் போலுங் தேறுஞ்
 சடஞ்செய லதனைச் சார்ந்திடு மெனினே
 கடம்பட மதனுட் கண்டிலம் விடம்படும்
 ஊன்திரள் போன்ற தாயில் தோன்றி
 அணைந்தாங் ககறல் வேண்டும் குணங்களும்
 பன்மையின் ருகும் எம்மைவந் தனைதரத்
 தானே மாட்டா தியானே செய்கிலன்
 நியோ செய்யாய் நின்மல னாயிட்டு
 இயல்பெனிற் போகா தென்றும் மயல்கெடப்
 பந்தம் வந்தவா றிங்(கு)
 அந்த மாதிரியில்லாய் அருளே.

சடம் எந்தக் காரியத்துக்கும் வினைமுதலாத வில்லை. மும்
 மலங்களும் சடம். அவை வினைமுதலாக நின்று ஆன்மானை
 மயவக்குவ தெப்படி?

அவை சடமாயினும் ஆன்மாவோடு கூடுவதால் மயக்குத் தொழிலை செய்யுமெனின், கடம் படம் முதலிய சடங்களும் ஆன்மாவோடு கூடுகின்றன. அவையும் ஆன்மாவை மயக்காமை யேன்?

விஷ்ணுவிய சடம் அறிவை மயக்குவது உண்மை. ஆனால் அது சிறிது பொழுதில் நீங்கி விடுகின்றது. அங்குனமே மலங்களும் நீங்காமை யேன்?

இன்னும் விஷத்தாக்கு மயக்குஞ் சக்தி யொன்றே யுண்டு. மலங்களுக்கோ பல சக்திகள் உளவாதல் மேற்கூறப்பட்டது. அங்குனமாயின் உவமானத்தி லுள்ளவாறு உவமேயத்திலு மில்லா திருத்தல் யேன்?

மலஞ் சடப்பொரு ளாகலின் ஆன்மாவைத் தானாக வந்து பந்தியாது. ஆன்மா தன்பத்துக் கேதுவாகிய மலத்தில் தானாகப் போய் அகப்படாது. சிவம் அருண்ணானப் பொருளாகலின் ஆன்மாவையும் மலத்தையுஞ் சேர்த்துவையாது. இன்னும், குணியை விட்டுக் குணம் எக்காலத்திலும் பிரிவதேயில்லை. மலம் ஆன்மாவின் குணமாயின் முத்தியினும் ஆன்மாவை விட்டு விலகாது. அங்குனமாயின், ஆன்மாவுக்கு மலபந்தம் வந்த விதம் எப்படி?

4. Pasa Lakshna

Of the Triple mala, their *guna*
If shown—Vikalpa, Sankalpa
Krodha, Moha, Murderous intent
Vishada, Madha and Arish
These eight belong to Anava
Ajnan, Asatyam, illusion

Moha and its concealment
 Marcharya and Bhaya, these seven
 To Maya belonged Thou didst declare.
 Motion lying down, and Punya
 And Papa, and getting rid
 Of bonds, and abuse of others,
 These six are Karma's attributes
 All these ne'er leaving, do guide me
 Each its own way and do become
 My very self, and not allowed
 To have my own way, Oh my Lord
 Of Vennai Town girt by Pennar.
 Thou didst take name and form of and
 place.

And rid me of my name and form,
 Oh Thou chief Jewel of Saivas
 And True to the Truthful ! Thou sayst,
 The Triple Mala is Jata ;
 Perhaps there was some slight mistake
 "It is Jata sure, but active becomes
 "When united to you" If so,
 My clothes and things don't change
 when worn

"It acts like poison and the like"
 If so, It must leave us when its
 Effects are over ; nor could it
 Reach us, and we would not go near.

And Thou will not unite us two,
 As Thou art Ninmala. If said
 The union is natural,
 Then it will never leave us at all.
 Remove my doubts, and do explain
 How Pasa became attached to me
 O Lord without end or beginning !

NOTES

The connection of matter and Anavamala &c., with us is eternal like the rust in copper and husk and bran &c., in rice, and can be removed. It is Achit, Jata or not intelligent like the Soul. But ~~the~~ the Soul's intelligence is of a different plane from that of God.

Vikalpa means distinction; Sankalpa, proposing; Krodha, anger; Moha, desire; Vishada, sorrow; Madha, egoism; Arusha, frivolity; Ajnana is mistaking one thing for another; Marcharya, enmity; Bhaya, fear.

அருள்முன்பு நில்லா தடியேற்குக் கண்ணின் (று)
 இருள்கண்ட வாறென்கொல் எந்தாய் - மருள்கொண்ட
 மாலையா வெண்ணெய்வாழ் மன்னவா என்னுடைய
 மாலையா மாற்ற மதி.

௫

ஆன்மா கருவிகரணங்களோடு கூடியிருக்கும்போதும் மலத்தைத் தரிசிப்பதில்லை. சிவப்பிரகாசத்தின்முன் மலவிருள் மடங்கி விடுவதால் கருவி காணக்கொள்ளலாம் நீங்கிச் சிவப்பிரகாசத்தைப்

பெற்றபின்னரும் அது மலத்தைத் தரிசித்தல் முடியாது. கருவி
காணக்களையாவது சிவத்தையாவது சாராமல் அலித்தறிதலு மில்லை.
ஆனால் அதற்கு மலதரிசனமுண் டென்றுஞ் சொல்லப்படுகின்றது
அத்தரிசனங் கிடைப்ப தெப்படி ?

Before Thy Grace this darkness cannot
stand.

I have no eye ; how did I know this then.

On Father, crowned with garlands fine,
Oh King

Of Vennai Town, deign to remove my
doubts.

NOTES

The soul has no intelligence of its own; *i. e.*, it is not self-luminous, like the eye itself, which can see in the light of the Sun or in lamp light, and is covered by darkness also; no darkness can dim the self-luminousness of the Lord. Though the Pancharatra system insists on the anutwam of the soul, yet it is surprising it calls the soul and God self-luminous (*swayam-prakasa*) at the same time, and attempt is made to prove it by a syllogism (Vide *Yatindra Mata Dipika*, p. 120, A. Govindacharya Swamin's translation). If so, we should have to seek for another definition of *Swayamprakasa*.

"It is by nature blissful (or essentially joyous); but infected by environment (*upadhi*), falls into migration," (vide *Yatindra Mata Dipika*, p. 120) and yet this is self-luminousness.

The answer to the riddle propounded in the text is that the soul does not perceive its bondage so long it is in bondage. It is only when it get rids of it, it understands by way of inference. As Saint Umapathi beautifully puts it in his *Tiruvavutpayan* (Light of Grace), that the earthly darkness though it veils our eye shows itself, but *Anava* when covering us does not even show itself.

மதிநுதல் பாக னாகிக் கதிதர
 வெண்ணெய்த் தோன்றி நண்ணியுள் புகுந்தென்
 உளம்பெளி செய்துன் அளவில் காட்சி
 காட்டி எற் காட்டினை எனினும் நாட்டினன்
 உண்மையும் பெருமையும் நுவலின் அண்ணல்
 பாதாள சத்தி பரியந்த மாக
 ஒத் யுணர்ந்த நானே ஏக
 முழுத்தும்நின் நனனே முதல்வ முழுத்தும்
 புலன்கடைப் பூழை நுழைந்தனன் கலங்கி
 ஆங்கைந் தவத்தையும் அடைந்தனன் நீங்கிப்
 போக்கு வரவு புரிந்தனன் தூக்கி
 எவ்விடத் துண்மையும் இவ்விடத் தார்தலுஞ்
 செல்லிடத் தெய்தலுந் தெரித்த மூன்றினுள்
 ஒன்றெனக் கருளல் வேண்டும் என்றும்
 இல்ல திலதாய் உள்ள துளதெனுஞ்
 சொல்லே சொல்லாய்ச் சொல்லுங் காலேச்
 சிறுத்தலும் பெருத்தலு மிலவே நிறுத்தி
 யானே யெறும்பி னானது போல் எனின்
 ஞான மன்றவை காய வாழ்க்கை
 மற்றவை யடைந்தன வுளவெனின் அற்றன்று
 விட்ட குறையின் அறிந்து தொன்று

தொட்டுவந் தனவென வேண்டும் நட்ட
பெரியதிற் பெருமையுஞ் சிறியதிற் சிறுமையும்
உரியது நின்க்கே உண்மை பெரியோய்
எனக்கின் றாகும் என்றும்
மனக்கினி யாயினி மற்றது மொழியே.

க

ஆசாரியனது அதுக்கிரகத்துக்குப் பின் ஆன்மா சர்வ
வியாபகத்துவத்தையும், சர்வக்ஞத்துவத்தையும் எய்துகின்றது.
அவ்வதுக்கிரகத்துக்கு முன் அஃதேகதேச வியாபகத்துவத்
தையும், கிஞ்சிக்குத்துவத்தையு மடைகின்றது. சங்காரகாலத்
திலோ அஃதெல்லா மொழிந்து தான்மாத் திரமாய்க் கிடக்கின்றது,
ஆகவே, சர்வவியாபக சர்வக்ஞத்துவங்கள், ஏகதேச வியாபக
கிஞ்சிக்குத்துவங்கள், இவையெல்லாம் போயகிலை யென்னும் இம்
மூன்றில் ஆன்மாவுக்கு உண்மையாகவுள்ள இயல்பெது ?

சர்வக்ஞத்துவமும், கிஞ்சிக்குத்துவமும் மாறுபட்ட தன்மை
கள். ஒன்று பிரிதொன்றாக மாறுது. இரண்டும் ஒரே பொருளில்
இருத்தலுமில்லை. இன்னும், அணுவுக் கணுவாதலும், மகத்துக்கு
மகத்தாதலுமாகிய இயல்பு சிவபிரானுக்கே உண்டு. ஆனால்,
ஆன்மா கிஞ்சிக்குத்துவத்தையவிட்டுக் சர்வக்ஞத்துவத்தை யடைவ
தெப்படி?

With thy consort Whose face is like the
moon
To grant me bliss, In Vennai Thou
didst rise
And fill my heart and make it bright
and show
To me Thy endless Nature and mine own.
And so, if my own truth and greatness 'am.

To state, Oh Lord; to the ends of this
earth,
I did stand as the all of what I knew.
And yet, Oh Chief, my whole in senses low
Was merged ; and sore confused five
states I gained.
Leaving, I died, and gained new birth,
weigh well.
If my presence in all, or my being merged
In body, or sojourns in hell or Heaven
Which of these three is my true state
say Lord.
If out of nothing nothing comes is true
Then same cannot be small and great
at once.
If this to souls in dwelling in elephant
And ant be compared, this of body is
True, not of intelligent soul. If said
The soul doth cognise as per body it
gained
This can't be, as then I should know
from where
I left in long long succession from yore.
Being the least of least and greatest of
great
Is privilege Thine and not mine, Oh Lord
Ever sweet to me, be pleased to answer
me.

NOTES

The truth is as stated by the author himself in his other work, the soul is neither Anu nor Vibhu in the true sense of these words, but its omnipresence extends to the whole of the particular thing it is united to at the time, on account of its nature of becoming one with whatever it is united to, which doctrine is nowhere set forth in any of the ordinary schools. In union with the body, though limited by the body, it is all over it, and its intelligence though perfect of its kind and pure, finds play only so far as allowed by the particular body it dwells in. In union with God also, it becomes one with God, as a drop of ink dropped into a tumbler of water spreads through and through the whole body of water in the tumbler, and would even spread and spread in the whole body of the ocean water when dropped in it. The intelligence (Chaitanyam) of the soul and intelligence of God, though called by the same name, have nothing in common and belong altogether to different planes or centres. The author of Yatindramata Dipika and his forbears have been evidently misled by this verbal resemblance in propounding the syllogism, and in making the Intelligence of God and that of man the same and self-luminous. But if the theory of Saivites as to the nature of the Deity of Yatindramata Dipika be accepted, then it will stand to reason that the intelligence of this Deity and the soul should be the same. The difficulties of the Vaishnava philosophy and system often lie connected with the particular Personality of God which they have set up as their ideal, as for instance for their fondness for the term *Saguna*.

Being Pure Chit, God knows no limitation and obstruction and His full and undivided Presence is felt in the least of the least and the greatest of the great.

The five states are Jagra, Svapna, Sushupti, Turiyam and Turiyatitam, and the next verse has reference to this.

மொழிந்த அவத்தை முதலடியேன் நின்றங்(கு)
ஒழிந்தன நான்கும் உணர - இழிந்தறிந்(து)
ஏற்றிறிங் கில்லை எழில்வெண்ணெய் மெய்த்தேவே
தேறிற்றென் கொண்டு தெரித்து, எ

சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம் என அவத்தைகள் ஐந்து. சாக்கிரத்தில் ஆன்மாவுக்கு மற்ற அவத்தைகள் விஷயமாவதில்லை. ஆன்மாவும் சாக்கிர அறிவோடு மற்ற அவத்தைகளிற் பிரவேசிப்பதில்லை. ஆகவே, அது சாக்கிரத்தைப் போன்று மற்ற அவத்தைகளையுந் தெரிவது எப்படி?

Of these five states when I stand in
the first

The other four I do forget and could
Not know even when I try to recollect.
Oh Meykanda deva, how then these states?

NOTES

These states are endured by the soul owing to the change effected in the physical body itself, and the passage could not be understood directly but only by inference.

தெரித்ததென் கொண்டெனை உருத்திர பசுபதி
செடிய நேனையும் அடிமை செய்யப்

படிவங் கொண்டு வடிவுகாட் டில்லாப்
 பெண்ணை யாளும் வெண்ணெய் மெய்ய
 அவத்தையிற் றெரித்தன னாயின் அவத்தை
 தெரிந்தாங் கிரித்தலு மிலனே திருத்துங்
 காலம் முதலிய கருவி யாயின்
 மாலும் பிரமனும் வந்தெனே யடையார்
 ஓதுங் காலை ஒன்றையொன் றுணரா
 சேதன மன்றவை பேதைச் செயலுமிச்
 சேதன வானாற் செயல்கொள வேண்டும்நற்
 போத மவற்றைப் புணர்வதை யறியேன்
 கருவித் திரளினுங் காண்பதோ ரொன்றும்
 ஒருவுத லறியேன் உணர்வில னாதலின்
 நிற்கொடு கண்டன னாயின் எற்குக்
 கருவி யாயினை பெருமையு மிலவே
 யானே பிரமம் கோனே வேண்டா
 இன்னுங் கேண்மோ மன்ன நின்னின்
 முன்ன மென்றன் உணர்வில னாதலின்
 என்னைக் காண்பினுங் காண்பல காணாது
 உன்னைக் காண்பினுங் காண்பல உன்னோடு
 ஒருங்கு காண்பினும் காண்பல அருந்தினை
 கண்ட வாறே தெனது கண்ணே
 அண்ட வாண அருட்பெருங் கடலே.

அ

ஆன்மா அவத்தைகளைத் தன்னின் வேறாகப் பார்த்தல் முடியாது. ஆகையால், அது தன்னைக் காண்பதற்கு அவத்தைகள் துணைசெய்வ தெப்படி?

காலம் நியதி முதலிய அசுத்த தத்துவங்களும், ஏனைப் பிரகிருதி தத்துவங்களுஞ் சடம். அவை கருவிகளாக நின்று ஆன்மாவி னறிவை விளக்கும். தத்துவங் எல்லையாயின் ஆன்

மாவுக் கறிவு விளக்க மில்லை. இவ்விரண்டுக்குமுள்ள ஒற்றுமை நயத்தால் தத்துவங்களே ஆன்மாவெனச் சந்தேகிக்கவும் படும். ஆன்மா இத்தகைய தத்துவங்களை விட்டுத் தன்னைப் பிரித்துக் காண வேண்டுமாயின், அதனறிவை விளக்க வேறு துணையேதேனும் வேண்டும். வேண்டாதாயின் அது தன்னைக் காண்பதற்குத் துணையாவதெது ?

இறைவனே துணையெனின் அவனுந் தத்துவங்கள் போன்று ஆன்மாவுக்குக் கருவியே யாவன். ஆகவே, கர்த்தாவென்னும் பெயர் அவனுக்கு எடுபடும். படலும், ஆன்மாவே இறைவனையுந் தத்துவங்களையுந் கருவியாகக்கொண்ட கருத்தாவாவன். அங்ஙனமாயின், அது தன்னைக் காணக் கடவுள் துணையாதல் கூடுமா? இன்னும், சிவப்பிரகாசத்தில் ஆன்மப் பிரகாசம் ஒளிமழுங்கும். அப்போது ஆன்மா தனது மடங்கிய அறிவால் தன்னையுந் காண முடியாது; சிவத்தையுந் காணமுடியாது. இனி மடங்குகின்ற ஆன்மப் பிரகாசம் மடக்குகின்ற சிவப்பிரகாசத்திற் கலத்தலு முடியாது. அங்ஙனமாயின், அது தன்னையுந் சிவத்தையும் ஒருங்கு பார்த்தலுமில்லை. பின்னை, ஆன்மா தன்னைக் காண்பதற்கு உபகரிக்குந் துணையெது ?

What proof is there that I exist, O Truth
Of Vennai girt by Pennar That didst show
In Human form to make my sinful self
Thy slave, Oh Rudra Pasupati
If by going through avasthas, I am known
I do not know each and get rid of it.
If this change be due to Time and the
rest,

Then I need not the help of Mal and
Brahm

One organ does not know the other one.

If truth is known, one organ knows not
the rest.

“Jata, They are; To self is action due.”

If so, I must know how I act on them

Enjoy and with the organs I do join

Even when the organs are all joined, I
can

Perceive through only one sense at a time.

Nor do I know how they cease in union.

If said, I have no self-intelligence

And understood with Thine, Thou hast
become

My organ, and Thy greatness will be lost

Then I am Brahm, I need no Lord like
Thee.

Hear me Oh Father ! Oh my King !

As in my presence, my own sense is
nought

I could know neither myself nor Thyself.

Nor could I know in union with Thee

Oh my rare Help; my Eye, The God of
Gods

Ocean of grace, how did I know myself?

NOTES

What proof is there that I subsist ? In union with the senses and higher organs in Bandha I become merged in them, identify myself with them, and lose my sense of identity. In union with God ^{Itself}, I cannot be conscious of myself nor of God. Is it not because of this that Buddhists and agnostics, and crypto-Buddhists and idealists have denied the separate existence of the soul? Neither in Bandha nor in Moksha, can the soul perceive itself or God with object consciousness and it is only when this consciousness is lost and God-consciousness is obtained the Sivanubhavam can be gained. In any state of object consciousness there is duality, and with duality, God-consciousness cannot be attained

கடலமுதே வெண்ணெய்க் கரும்பையென் கண்ணே
உடலகத்து மூலத் தொடுங்கச் - சடலக்
கருவியா தாங்குணர்த்தக் காண்பதுதான் என்னை
மருவியா தென்றுரைக்க மன்.

கூ

ஆன்மாவின் ஆயர்ந்த நித்திரையில் தத்துவங்கள் நீங்கி
நிற்கின்றன. அங்ஙனமாயின், அதையெழுப்புங் கருவியெது?
ஆன்மா எக்கருவியைப் பற்றிக்கொண் டெழுகின்றது?

Oh Sea of Bliss, Sugarcane of Vennai
My Eye ! when I was merged in Muladar
In body, which are tatvas which gave
light ?
And united to which did I gain light ?

NOTES

See for detailed explanation in Siddhiyar, as to how the tatvas are united to the soul and how they influence the soul's progress at all stages. But for its evolution through this body composed of the tatvas, Pasatchaya cannot be secured, and they act like the fuller's earth, itself dirt, in cleansing dirt.

The Hindu idealists pursue the same steps as the Siddhantis in distinguishing a spirit or soul or chaitanyam from the body and other material environments, and proceed straitaway to identify it with the supreme spirit, simply because similar names are used here and there without noting the decided way in which they are distinguished by the use of such terms as Isa and Anisa, Atma and Paramatma, and Purusha and Paramapurusha, and Jiva and Deva; and they are spoken of as two dwelling in the same cave.

மன்னிய கன்மச் சமத்திடை மலங்களை •
 அன்னிய மாக்கி அருள்வழி யதனால்
 என்னுள் புகுந்தனை யெனினே முன்னைத்
 திரிமலந் திர்த்த தேசிக நின்னோடு
 ஒருவுத லின்றி யுடந்தையே யாகும்
 பெருநிலை யாகல் வேண்டும் மருவிடு
 மும்மல மதனால் எம்முள்ளின் றிலையெனின்
 அம்மலத் திரிவுஞ் செம்மலர்த் தாள்நிழற்
 சேர்தலு மிலவாய்ச் சார்பவை பற்றிப்
 பெயர்வில னாகும் பெரும தீர்வின்று

அமைந்த கருமத் தியைந்தவையல்லது
 சமைந்தன விலவெனச் சாற்றின் அமைந்த
 மாயேயங் கன்ம மர்மல மூன்றும்
 மாயா தாகவே யார்ச்சந மாயையின்
 உற்பவந் தீரா வொழுருமொன் றென்று
 நிற்சம மாயி னல்லது நிற்பெறல்
 இல்லென மொழிந்த தொல்லறந் தனக்கும்
 ஏயா தாகும் நாயே னுளத்து
 நின்றனை யென்பனோ நின்றிலை யென்பனோ
 பொன்றிய பொன்றிற் றிலமல மென்பனோ
 ஒன்றினை உரைத்தருள் மன்ற குன்றுப்
 பெண்ணைப் புனல்வயல் வெண்ணெய்க் கதிபதி
 கைகண் தலைவாய் கால்செவி மூக்குயர்
 மெய்கொண் டென்வினை வேரறப் பறித்த
 மெய்கண்ட தேவ வினையிலி
 மைகொண்ட கண்ட வழுவினென் மதியே.

க0

பெத்தம் மலசம்பந்தமாகலின் அசுத்தம். அவ்வசுத்த சம்பந்தி யாகிய ஆன்மாவில் சுத்தப் பொருளாகிய சிவம் கலந்து நிற்கல் முடியாது. நில்லாவிடில் அவ்வான்மாவுக்கு மலகீக்கமும், வீடு பேறும் எய்தா. ஆகவே, பெத்தான்மாவில் சிவம் கலந்து நிற்குமா? இல்லையா?

முத்தான்மாவுக்குப் பிராரத்தம் நீங்கும்வரை சரீரம் இருந்தே தீரும். ஆனால், ஆகாமியம் ஏறுதென்று சொல்லப்படுகின்றது. சரீரமுள்ளதாயின் அதற்குக் காரணமாகிய மாயையும் அதனை விட்டு நீங்குவதில்லை. இல்லையாகவே, அதன்கண் இன்பத்துன்ப துகர்ச்சிக்கும், தொழிற்பாட்டுக்கும் ஏதுவாய் கன்மமும், அவ் விரண்டையு மியைவிக்கும் ஆணவமும் உளவாதல் கூடும். ஆகா மியமும் ஏறத் தடையிலையாய்ப் பிறப்பிறப்புக்களும் வந்தெய்தும். ஆகவே, முத்தான்மாவில் மலங்கள் நீங்கி நிற்குமா? இல்லையா?

ஈண்டு முத்தியென்றது ஜீவன் முத்தியை.

இங்ஙனம் முத்தான்மாவுக்கு மும்மலங்களு முளவென்பது,
ஆன்மா தனது இருவினையொப்பில் பிறப்பிறப்பினை நீங்கி
வீட்டைச்சாரு மென்னுஞ் சுருதியோடு முரணவில்லையா?

When I attained Karmasamyā, Thou
didst

Remove my Mala and enter my heart
Through grace. If so, Oh Desika, who
didst

Remove my Triple darkness, I should gain
The High estate of becoming one with
Thee

Without being ever separated from Thee.
If stated, Thou wert not in me ere this
Through presence of Triple Mala, then
Lord,

Freedom from evil, Thy lotus-foot not
gained

I become rooted still in its strong-hold.
If one endures according to Prarabdha
And Akamiya will not rise, if stated so,
Then Triple Mala won't cease till body
lasts.

Then further gain and gain of Maya form.
Without balance in works, one can't
gain Thee,

This ancient Dharma will hold good no
 more.
 Thou didst stand in my heart or Thou
 didst not
 This Mala perished or this happened not
 What shall I say? Say which of them
 is true
 Oh Lord of Vennai rich with watered fields
 Oh Meykandan, who assumed form with
 hands
 And feet to root out of me my misdeeds
 Who's free from sin, whose throat with
 poison's dark
 Who is my faultless Guru.

NOTES

God's touch is necessary to finally emancipate the soul. He is ever present in the soul, as ghee in milk, or the sun before a blindman. After the Guru's touch, Akamiya will not rise and the body will perish as darkness before light.

மதிநின்பா லீந்த மலத்தின்பால் நிங்க
 விதியென்கொல் வெண்ணெய்வாழ் மெய்ய - பதிநின்பால்
 வந்தா லிதினவரத்தில் வந்திரண்டும் பற்றுகிலேன்
 எந்தாய் இரண்டாமா றென்.

கக

ஆன்மர் சிவத்தையும் மலத்தையும் ஒருங்கே சாராது. ஆனால் அது சிவத்தோடு சார்ந்து ஞானத்தையும், மலத்தோடு சார்ந்து

அஞ்ஞானத்தையும் எய்துகின்றது. இரண்டையு மொருங்கே சாரமாட்டாத அது ஒவ்வொன்றையுந் தனித்தனி சாருவ தெப்படி?

My intelligence in Thee, why then
It is by mala bound Oh Vennai's Truth.
It in Thee, I won't merge in this; To both
Can't hold; How am I then both Oh my
Lord.

NOTES

The question is that though the soul's intelligence, will etc., cannot find play except in the Presence of God, and as such is entirely dependent on Him, how does the mala affect the soul at all? The answer is that the soul becomes one with whatever it is united to, and the Lord is ever in Advaita union with soul and its bhandas, and actuates them both and so that the soul can perform Karma and gain experience and gradually attain Karmasamyak; when the soul's impurity and connection thereto is thus removed, by its undying love and God's grace, then will it rest eternally in Bliss (Siva). The eye though in the presence of the sun cannot see, when covered by cataract, and the cataract itself has to mature before it can be removed by the surgeon's lancet.

எண்டிசை விளங்க இருப்படாம் போர்க்கு

முண்டக மலர்த்தி மூதறி வருடும்

மேதினி யுதய மெய்கண்ட தேவ

கோதில் அமுத குணப்பெருங் குன்ற

என்னி னூர்தலும் அகறலும் என்னைகொல்
 உன்னிற் றுன்னி யுனாவிடிற் பெயர்குவை
 யென்னு மதுவே நின்னியல் பென்னே
 வியங்கோ ளாளனு மாகி இயங்கலும்
 உண்டெனப் படுவை எண்தோள் முக்கண்
 யாங்கணும் பிரியா தோங்குநின் நிலையின்
 யான்வந் தணைந்து மீள்குவ னாயின்
 ஆற்றுத்துய ருற்றோர் அணிநிழல் நசைஇ
 வீற்று வீற் றெழுதர வேண்டலும் வெறுத்தலும்
 இன்றச் சாயைக்கு நன்றுமன் னியல்பே
 அனையை யாகுவை நினைவருங் காலை
 இந்நிலை யதனின் ஏழையேற்கிரங்கி
 நின்னை வெளிப்படுத் தொளிப்பை நீயேல்
 அருள்மா ருகும் பெருமஅஃ தன்றியும்
 நிற்பெற் றவர்க்கும் உற்பவ முண்டெனுஞ்
 சொற்பெறும் அஃதித் தொல்லுல கில்லை
 அவ்வவை யமைவுஞ் சால்பு'ம் பயர்வறச்
 சொல்லிற் சொல்லெதிர் சொல்லாச்
 சொல்லே சொல்லுக சொல்லிற் தோயே.

கஉ

சிவபிரான் வேரோரிடத்தி லிருந்துகொண்டு, ஆன்மாக்கள்
 நினைக்கும்போது அவைகள்பால் வருதலும், நினையாதபோது வரா
 மையுஞ் செய்வானாயின், ஆன்மாக்கள் 'எம்பால் வருக வென
 ஏவுந்தலைவரும், அவன் 'இதோ வந்துவிட்டேன்' என்று அவ்வை
 வலுக் கடங்கும் புணியாளனுமாவர். அன்றியும், அவனுக்குப் புடை
 பெயர்ச்சி யேற்பட்டு 'சிச்சலன்' என்ற பெயரும் பெய்யாம்.

ஆன்மாக்களே அவனிருக்கு மிடத்துக் கேகலும் மீளலுஞ்
 செய்யுமாயின், தன்பா லேகு மான்மாக்களை நோக்கி மகிழ்
 தலும் தன்னைவிட்டு மீளுமான்மாக்களை நோக்கி வருந்துதலும்

நிழலுக்குப் போன்று அவனுக்கு மில்லையாகும். ஆகவே அவனுள் சடமே. இன்னும், ஏகுதல் மீளுதலாகிய சுதந்திரம் ஆன்மாக்களுக்கே யுளதெனப்பட்டு நிழலுக்குப்போன்று அவனுக்கு மஃதின்றும்.

சிவபிரான் ஆன்மாக்களிற் றங்கியே யிருப்ப, அவைகள் தியானிக்குங்கால் வெளிப்படுவதும், இல்லாக்கால் மறைந்துகொள்வதும் அவனுக்கியல்பாயின், அவனை யொருதரமாயினுந் தரிசித்த ஆன்மாக்களுக்குப் பிறப்பிறப்புக்கள் கூடா. வெளிப்பட்டவன் திரும்பவு மறைவானாயின் அவனைத் தரிசித்த ஆன்மாக்களுக்கும் அவை வருவது திண்ணம். ஆகவே, சிவபிரானைக்கண்ட ஆன்மாக்களுக்குப் பிறப்பிறப்புத் துன்பமில்லை யென்னும் வேத வாக்குப் பொய்யாகி உண்டென்னுங் கடுமொழியே பிறந்துவிடும்.

அப்படியாயின், சிவபிரான் ஆன்மாக்களிற் றங்கி நின்றல், விலகி நின்றல் என்பவற்றிற்குப் பொருளுென்னை ?

Oh Thou Meykandadeva! That didst rise
In the world and grant me wisdom old
and make
My heart of lotus bloom and quarters eight
Enshine, by lifting sure the darkness's
shroud
Oh Flawless ambrosia Oh Rock of Good.
How's it Thou dwell'st in me at times
and leav'st
"I dwell in you when you think of Me, not
When you dont. This My nature is"
Thou say'st,

Then servant at my call Thou dost become
Thy omnipresent nature Thou dost lose.
If said Thou with Thy shoulders eight,
three eyed,

Art present everywhere and yet Supreme
And I do unite with Thee and return,
Then it is as good as those from heat
foot-sore

Who do leave after rest again again
Under the ornate shade of trees which have
No like nor hate (for those same
travellers).

Thou dost shine when I think (though
inseparate)?

If in that state pitying my lowly self,
Thou didst appear to me and veiled become
This' gainst Thy gracious Nature, Lord,
will go.

More, word will pass they that gained
Thee have births,

And few will be the Jnanis in this world.
So if Thou think'st my questions fit
and wouldst

My doubts remove, then grace such
answers which

Will satisfy me, Oh That passeth speech.

NOTES

Our mind is mostly in an objective condition; but can rise to a pure subjective condition. So we can sink ourselves in God, and yet after a time return to ourselves. And God is one with us and different from us as mind (உயிரும் உடலும்), and sun and eye, and soul and soul's sense. And yet he is far away from those who do not love Him and yet at hand to his Bhaktas. In all these three ways, which is in fact one, as the commentators point out, is the soul standing in union and apart from God.

The following Hymn from Devaram is quoted by the commentator which is too fine to be lost, and which we could not trace in the existing collections.

பன்னி லூறும் பழத்திலு மின்சுவை
யென்னி லூறி யெனக்கே களிதரு
முன்னில் முன்னு முனவீடில் விட்டிடும்
என்னுளீசன் இருந்த இயற்கையே.

The Touch of song speech the taste of Fruit He is
And gushes into me and gladness gives.
If thought He comes in me, if not, He leaves
This is the nature of God as in me.

The last two lines are what our author evidently quotes, and the first two are thus expanded by St. Meykandan to illustrate God's omnipresence and Advaita nature.

பண்ணையும் ஓசையும் போலப் பழமதுவும்
எண்ணும் சுவையும்தோல் எங்குமாம்—அண்ணல்தான்
அத்துவித மாதல் அருமறைகள் என்றென்றோ
அத்துவிதம் என்றறையும் ஆங்கு.

Like that of tune in song and taste in fruit
It is everywhere Our gracious Lord, His Foot
This Adwaita, the rare Vedas, do say
Is not one but Adwaita it is alone.

இறந்தோய் கரணங்க ளெல்லாம் எனக்குச்
சிறந்தோ யெனினுமெய்த் தேவே - பிறந்துடனங்
காயங் கொளவுங் கொளாமலும் கண்டதுநீ
ஆயன்கொல் பாதவத் தற்று.

கரு.

அதுக்கிரகத்தைப்பெறுமுன் ஆன்மா உடம்பை மெய்யென்
றிருந்தது. அதனைப் பெற்றபின் ஆன்மா உடம்பி லிருந்து
கொண்டே அதனைப் பொய்யென்று கண்டு நீங்குகிறது.
அஃதெப்படி?

Though Thou art past all knowing by
my sense
Thou wert pleased to grant me these
organs all,
True God! The body born along with me,
As real and otherwise Thou didst me show
This is like tree cut down by the cowherd.

NOTES

The body and senses were given to the Soul for
it to work out its Karma, as the lamp-light in darkness.

When Our Lord appeared as Guru in our own guise, to redeem us, by showing that we are not this body and senses and these latter are unreal as a phantasm, then this lamp light and darkness all vanished into nothingness before this Jnana Surya. This unreality is on account of its transitoriness, and its vanishing is its losing its power to affect us without the entity itself being destroyed, and our author uses the expression elsewhere 'மாயாதே தன்சத்தி மாயந்து'.

“கணத்திடைத் தோன்றிநின்ற கழியுமென் றறிந்தொருக்கால் வணக்குநீர் அரையென்றும் வானவர் வணக்கவைப்பன்.”

“For an instant it appears and lasts and dies the next instant.

Knowing this, worship ye Hara with oneness of heart, He will make you the worshipped of the Gods.”

‘வாழ்வாவதுமாயம் இது மண்ணாவது திண்ணம்’

“This life is a delusion. This (body) will be reduced to earth for sure.”

‘இன்றுளேன் நாளை யில்லேன்
என்செய்வான் தோன்றினேனே’

“I am here to-day and not to morrow
Oh why was I born at all.”

அற்றதென் பாசம் உற்றதுன் கழலே
அருட்டுறை யுறையும் பொருட்கவை நாத
வேறென் றிருந்த என்னை யான்பெற
வேறின்மை கண்ட மெய்கண்ட தேவ
இருவினை யென்ப தென்னைகொல் அருளிய

மனமே காயம் வாக்கெனும் மூன்றின்
 இதமே அகிதம் எனுமிவை யாயில்
 கணத்திடை யழியுந் தினைத்துணை யாகா
 காரணஞ் சடமதன் காரியம் அஃதால்
 ஆரணங் காம்புழி யடி யேற் கென்னைகொல்
 செயலென தாயினுஞ் செயலே வாராது
 இயமன் செய்தி யதற்கெலின் அமைவும்
 பின்னையின் றுகும் அன்னது மிங்குச்
 செய்திக் குள்ள செயலவை அருத்தின்
 மையல்தீர் இயமற்கு வழக்கிலை மன்ன
 ஒருவரே யமையும் ஒருவா ஒருவற்கு
 இருவரும் வேண்டா இறைவனும் நின்றனை
 நின்னது கருணை சொல்லள வின்றே
 அமைத்தது துய்ப்பின் எமக்கனை வின்றும்
 உள்ளது போகா தில்லது வாராது
 உள்ளதே யுள்ள தெனுமுரை யதனாற்
 கொள்ளும் வகையாற் கொளுத்திடு மாயின்
 வள்ளன் மையெலாம் உள்ளிட வமையும்
 ஈய வேண்டும் எனும்விதி யின்றும்
 ஆயினும் என்னை அருந்துயர்ப் படுத்த
 நாயி னேற்கு நன்றுமன் மாயக்
 கருமமுங் கரும பந்தமும்
 தெருள அருளுஞ் சிவபெரு மாணே.

கசு

மனவாக்குக் காயமென்னு மூன்று கரணங்களினின்றும்
 முறையே நினைத்தல் பேசுதல் செய்த லென்னுந் தொழில்களுண்
 டாகின்றன. இவைகளே நல்வினைகளுந் தீவினைகளுமாய் சின்று
 ஆன்மாவைப் பந்திக்குமாயின், இவையெல்லாம் அவ்வப்போது
 தோன்றி அவ்வப்போதே அழிவனவாயிருக்கும். அங்ஙனமாக

இவை ஆன்மாவுக்குப் பயன்தரும்வரை நீடு நிற்பதும், பந்தமாவது மெப்படி?

கரணங்களாகிய சடத்தினின்றும் உண்டான தொழில்கள் தாமுஞ் சடமாகலின் வினைமுதலாக நின்று ஆன்மாவைப் பந்திப்ப தெப்படி?

அவை கரணங்களின் தொழில்க ளல்லவாய், அக்கரணங் களை இயக்கும் ஆன்மாவின் தொழில்களாமாயின், அவ்வான்மா நல்வினைகளைச் செய்வதோடமையாமல், தீவினைகளையுஞ் செய் வதென்?

ஆன்மாவுந் தானே வினைகளைச் செய்துகொள்ள வல்ல தாயின் இறைவனிருப்ப தெற்றுக்கு?

ஆன்மாவுக்குப் பிராரத்தத்தை யூட்டுதற் பொருட்டு அவன் இருப்பதாயின் அதற்கு யமனிருக்கிறான். ஆகலின், இறைவனும் இருப்பது மிகையல்லவா?

இருவருமே வேண்டுமாயின் இறைவனது முழுமுதன்மை கெடாதா?

இல்பொருள் ஒருக்காலுந் தோன்றாது. உள்பொருளே தோன்றும், இது சற்காரியவாதம். ஆன்மா பிராரத்தத்தைப் புசிக்கும்போது அதற்குப் புதுவினை யேறுவதாயின் அப்புதுவினை முன்னரில்லாததாய்ப் பின்னர்த் தோன்றுதல் வேண்டும். இது சற்காரியவாத விரோதமல்லவா? அஃதெப்பொழுதுமே யுள்ள தாயின், புதுவினை யென்னும் பெயர் பெறுவதென்?

புதுவினை யென்பது ஆகாமியம்.

ஆன்மா பிராரத்தத்தை யனுபவிக்கும் வாயிலாய் அதற்கு
ஆகாமியத்தைச் சிவபெருமானே யியைவிப்பானாயின் அஃ
தொன்றே போதும். ஆன்மா அவனை நீனைத்துக்கொண்டிருப்ப
தோடமையாமல் தானாகவும் ஆகாமியத்தை யீட்டிக்கொள்ளுதல்
வேண்டா. ஆனால், வேதத்தில் 'தானஞ்செய்க; தருமஞ்செய்க'
எனப் பலவிதிகள் ஏற்பட்டுள்ளன. ஆன்மா அவைகளைச் செய்தல்
வேண்டும். செய்யின் அஃது ஆகாமியத்தைத் தானாகவும் ஈட்டிக்
கொள்கின்றது, இவ்வாறு ஆகாமியத்தைப் பயக்கும் விதிகளும்
அவைகளை யான்மா செய்தலு மெற்றுக்கு?

Removed were my bonds! Lo, I reached
Thy Foot.

Oh Lord so sweet who dwell'st in
Heaven of Grace.

And who didst teach I was Thyself,
Self-gained,
Me who thought I was different from
Thee!

By the twin karma what am I to know?
If good and bad resulting from those acts
Of mind and body and speech they are
deemed,
These acts die instant and aren't worth
a grain.

Non-conscient is cause and effect the same,
How then do they affect me so at all?
If due to me, the actions won't follow
And I won't act to merit Yama's wrath.

And thy own doing, there will nothing be.
 If Thou dost make me eat and store
 For future use, then for Yama no use.
 If You both act, one is enough for me,
 No two are needed so; Thy Lordship's
 gone.

But thine is Grace past measurement
 by speech.

What's aught will never cease, nor aught
 Come out of naught; whatever is will be.
 As this is true, one's stock enjoyed,
 there wont

Be further need; while eating, seed arise
 Then will my thought alone induce Thy
 Grace!

There isn't need for rule that we must
 give alms.

How then do Karma and Karma bhanda
 That distress me so bad arise at all?
 Do please unfold to me Oh Siva Lord!

NOTES

The text which we have translated as
 "Who didst teach I was Myself, self-gained
 Me who thought I was different from Thee" is:

‘வேறென் றிருந்த என்னை யான்பெற
 வேறன்மை கண்ட மெய்கண்ட தேவ’.

This riddle which is at the foundation of the Siddhanta, very few are able to comprehend. In verse 18, the statement is made தன்னதும் தானுமாய் என்னையின்றாக்கித் தன்னையும் என்னையுந் தந்து.”

“His grace and Self shining alone
And my low self, fully destroyed,
And granting knowledge of me and self.
And in verse 20,

* * “ஒன்றாய் நின்ற அந்நிலையில்
ஒன்றா காமல் இரண்டா காமல்
ஒன்றும் இரண்டும் இன்றா காமல்
தன்னது பெருமை தாக்கா னாயினும்
என்னது பெருமை எல்லாம் எய்தித்
தன்னை எனக்குத் தருவதை அன்றியும்
என்னையும் எனக்கே தந்து”

(See lines 8 to 12 of the translation).

St. Meykandan states the puzzle in two verses.

எவ்வுயிரும் தருனென்னி லெய்துவா ரில்லைதான்
இவ்வுருவின் வேறே இறையல்லன்.

நசித்தொன்றின் உள்ளம் நசித்தலால் ஒன்றா
நசித்திலதேவ் ஒன்றாவ தில்லை—நசித்துமலம்
அப்பணைந்த உப்பின் உள்மணைந்து சேடமாம்
கப்பின்றும் ஈசன் கழல்.

The state of the union of the soul in Mukti is called Oneness; but this oneness has to be distinguished

from the Oneness of Ekatmavadins. While the two unite, if the individuality of the one persists there can be no real union. If one perishes altogether, the union is meaningless. If all is God, there is no one to attain mukti. If anything other than God is postulated, His supremacy will suffer. How is the difficulty to be got over? The soul has to die, and yet to live to partake of the eternal bliss. The death here is of the soul's individuality, Karmic Ego, Ahankara, Anava, his objective knowledge and consciousness, which must perish or be merged completely, and the soul's personality will subsist free and unencumbered and feel the bliss or Swanubhava or Sivanubhava.

ஏகமாய் சிந்தே இணை அடிகள் ஒன்றுணாய்
போகமாய்த் தான்வினைந்த பொற்பினுன்—ஏகமாய்
உள்ளத்தின் கண்ணுளுன்.

This is true Oneness, even in the language of grammarians as we have pointed out elsewhere. This is what saves our True Vedic and Agamic Philosophy from degenerating into pure Pantheism. As Mr. Armstrong observes, we shrink from Pantheism, not from dread of losing the Physical Universe in God but from dread of losing ourselves in God, as Pantheism only becomes deadly to vigorous religion and morality when it makes man's soul, man's self, a portion of God. We can understand our author's repeated statements, என்னையின்ருக்கி, and என்னையுந்தந்து 'myself destroyed,' 'myself gained'. This gaining of our true

self, this preservation of our personality is what is implied in the statement “முத்தியிலு மும்முதலுண்டு”, and does not mean the preservation of *Tripudi Jnana* or the conscious perception of seer and seen, the knowledge of Jnatha, Jneya, and Jnana. For how is such a consciousness possible when self is destroyed, and Tatbodha is lost.

Even the monism according to Western Idealists or Psychologists is not the absolute monism as understood by Indian Idealists. What they call one is the merging together of the subject and object, and they assert this can never be separated. This is the Siddhanti's Adwaita or Ananya. In an article in the *Monist* (Jan. 1913), on Fichte's conception of God, the writer sets forth some of his conceptions. The all-embracing ideal is the ideal of unity, and all human effort can be regarded as a striving for unity and that all intellectual endeavour is an effort to bring about a harmony of subject and object, that when you seek to know anything, you try to make yourself one with it.

“Really to know the nature of something other than yourself means to bring yourself into such intimate relations with it that you may almost be said to *have become one with it*. Furthermore, Fichte says, you try to effect this harmony by subordinating yourself, as it were, to the object. If you would know an object, you must submit yourself to it, must follow its leadings,

must *sink* yourself in it. In putting the matter thus, Fichte is not doing justice to that more active aspect of the knowing process in which we prescribe conditions for nature, in our experiments, and ask leading questions of her. But even here our activity is preliminary to the more submissive attitude that Fichte is describing. In experiment we arrange, indeed, the conditions under which we are to observe but in the observing itself we must lay outside our preconceived notions of what we are to see, must become for the time *a mere seeing*, must—in a highly significant sense—*lose ourselves in the object*.

“Thus in at least two senses we may say that the search for knowledge is a search for unity. But the quest of unity is characteristic of other aspects of life besides that of intellectual endeavour. All that we ordinarily call the practical life of man, as Fichte also points out, is dominated by the effort to bring about a harmony of subject and object. In this case, however, he tells us, we achieve the harmony by compelling the object to conform to the subject. ‘Whenever you attempt to secure any practical results in the outside world, what you are really trying to do is to compel that which is not yourself—some external object, some force of nature, the will of another individual—to conform to your will, to become a medium for the realization of your purpose. Now, the purpose that you wish to see accomplished is, for the time being, yourself; and when you try to realize it through any external

means whatsoever. you are trying to bring a not-yourself into agreement with yourself, to effect the harmony of subject and object by making the object conform itself to the subject.

"Yet again, when we look at the esthetic side of life, we see the same striving to realize the ideal of unity. And this is true both of the creation and of the appreciation of works of art. The artist seeks to mould his objective material—words, tone, colour, whatever it may be—into the form which shall express his purpose, seeks, that is, to make the object conform to the subject. On the other hand, the ideal of the appreciation of art, as distinguished from its creation, is the losing of the subject in the object. The sense of *me* and *not me* disappears ; the soul becomes one with the beautiful object."

Our favourite illustration has all along been a person whose whole soul is absorbed in listening to music. (We have used the simile of the cool-bath in Sivajnanabotham, p. 107). The sense of me and mine or consciousness is lost but feeling is present, and the latter will become more and more intense, as consciousness is lowered more and more. All pleasure will be lost when one begins to think that the music is good or bad, as consciousness is introduced. See also 'The paper on *Advaita* in my 'Studies'.

The arguments against the doctrine of karma could not be put more forcibly than in this verse,

The acts of the mind, body and speech are what result in Papam and Punyam, and though they may appear to be evanescent, they induce other acts and results, and desire and Vasana are strengthened and these bind us more and more (Karma bhandas), though these acts may be said to be non-intelligent; and the Karmic Law is under the guidance and control of the supreme Law of Siva. Of course, man always attempts to choose and chooses the good in preference to the bad, and would avoid the unpleasant and evil if possible, but unfortunately his judgment clouded by Anava is always wrong. So, man is enjoined not to eat the fruit himself but obey God's Law and dedicate all his acts and thoughts to God, when this karma and karma-bhandas cease altogether, and Karma Samya (இருவினையொப்பு) is attained.

மானமருஞ் செங்கை மதில்வெண்ணெய் வாழ்மன்ன
போனவினை தானே பொருந்துமோ - யானதனில்
ஆவனே ஆக்காய் அமலனும் நின்னருள் தான்
தேவனை யாதுக்கோ தேர்.

கரு

செய்தவினை தானாகவே ஆன்மாவுக் கனுபவமாய் வருமா?
அல்லது, ஆன்மா அவ்வினையைத் தானாகவே போய்ப் புதிக்குமா?
அல்லது, இறைவனே அவ்வினையை ஆன்மாவுக்குப் புதிக்கக்
கொடுப்பானா? இவ்வளவு மில்லை யாயின் தனுகாரண புவன
போகங்கள் உண்டாயிருப்பதென்?

Oh King! with lotus hands which hold the deer,
Who dwellest in High-Walled Vennainallur

Will past karma attach themselves to me
 Or I go out to unite with karma ?
 And Thou doth not join me and karma
 both?

What need is there for Thy Pure Grace,
 Oh Lord!

NOTES

As St. Meykandan points out, man and his karma act and react, attracted to each other as a piece of iron is by a magnet. But both would be lifeless but for the Supreme Power of God acting on them both.

தேரா துரைப்பன் தெருமர லுளத்தொடு
 பேரா தருளுதல் பெரியோர் கடனே
 நின்னைக் கலப்ப தென்னுண் மையெனின்
 நின்னது நேர்மை சொல்மனத் தின்றே
 எழுவகைத் தாதுவின் ஏழ்துளை யிரண்டும்
 பெருமுழைக் குரம்பையிற் பெய்தகத் தடக்கி
 நீக்கி என்றனைப் போக்கற நிறுத்தி
 இச்சை முதலிய எழுப்பி நடத்திடும்
 விச்சை சாலவும் வியப்பது நிறக
 வாக்கும் மனமும் போக்குள தனுவும்
 சொல்லும் நினைவும் செய்யுஞ் செயலும்
 நல்லவுந் தீயவும் எல்லா மறிந்து
 முறைபிற ழாமற் குறைவுநிறை வின்றாய்க்
 காலமுந் தேசமும் மாலற வகுத்து
 நடுவுநின் றருத்தலின் நடுவனா குதியே
 சான்றோர் செய்தி மான்றிருப் பின்றே

சாலார் செயலே மாலா குவதே
 அத்துவா மெத்தி அடங்கா வினைகளுஞ்
 சுத்திசெய் தனையே ஒத்தகன் மத்திடை
 நீங்கின என்னை ஊங்குழ் வினைகளும்
 ஆங்கவை அருத்துவ தாரைகொல் அதனாற்
 கரும மருத்துங் கடனது இன்றும்
 தருமம் புரத்தல் பெருமைய தன்றே
 கண்ணினுள் மணிய கருத்தினுட் கருத்த
 வெண்ணெய் வேந்த மெய்கண்ட தேவ
 இடர்ப்படு குரம்பையுள் இருத்தித்
 துடைப்பதில் லா அருள் தோன்றிடச் சொல்லே. ககூ

ஆன்மாக்கள் தமக்கெவ்வகையிலும் அகப்படாத சிவத்திற்
 கலந்து நிற்பதெப்படி?

பொருள் வேறுபட்டா லன்றிப் பொருளியல்பு வேறுபடுவ
 தில்லை. சிவத்தோடு கலந்துநின்றல் ஆன்மாக்களுக் கியல்பாயின்
 சிவபிரான் சரீர பந்தத்தைக் கொடுத்து அவைகளை விலகி நிற்கச்
 செய்வதெப்படி?

சரீரங் கொடுக்கப்பட்டது ஆன்மாக்கள் அதனை பெற்றுத்
 தமது கன்மத்தைப் புசித்தொழித்தற் பொருட்டாயின், கன்மத்தை
 நீக்குதற்குச் சரீரம் இன்றியமையாத வேண்டப்படுமென்பது
 சித்திக்கும். ஆனால், இருவினை யொப்பு வந்த ஆன்மாக்களுக்கு
 மட்டும் சஞ்சிதம் தீக்ஷயாலும், பிராரத்தம் எடுத்தவுடல் துகர்ச்சி
 யாலும், ஆகாமியம் இறைவன் என்று கொள்ளுதலாலும் நசிக்
 கின்றன. இவ்வான்மாக்களுக்கு உடம்பிருந்துங் கன்ம நீங்குதற்
 கண் சிறிதும் உபகரித்தலில்லை. ஆகவே, சில ஆன்மாக்களுக்குக்
 கன்மநசித்தற்கெனச் சரீரபந்தத்தைக் கொடுத்து அவைகளை
 யிடைவிடாத துன்பத்திலாழ்த்தியும், சிலவான்மாக்களுக்கு அப்

பந்தத்தின் துணை வேண்டாமலே கன்மநசிப்பை யுண்டாக்கி
அவைகளை யிடைவிடாத இன்பத்தி லாழ்த்தியும் வருதல் சிவபிரா
னது நீதிக்கு அடுக்குமா?

அன்றேல், அவன் ஆன்மாக்களுக்குச் சரீர பந்தத்தையுங்
கொடுத்துக் கன்மத்தைத் துடைப்பானாயின் அஃதெம்மட்டி
லமையும?

I speak no sense being confused in mind,
The duty of the great is to remain
Unruffled in explaining one's sore doubts.
If it is myself that unites with Thy Self
The Nature rare transcends man's speech
and thought.

The body with seven Dhatus and nine
holes

Inside which pouring me and keeping
bound

Without escape, and freeing me of it,
Inducest Thou my Will and Jnan and act
This Thy skill is a wonder great indeed.

The good and bad that follow as result
Of my own thoughts and words and acts,
knows't Thou;

And yet without transgression of law's
bounds

Without excess or shortness and fitting
The place and time, Thou makest me eat

Impartially, and hence Just art Thou
named.

The acts of the wise men are not confused

The acts of the unwise are sure confused.

The Karmic acts which fill through all
Adhwas

And do flow over, Thou didst remove and
cleanse.

What was it then that was removed
when I

In evil and good balanced did become ?

The acts done here whom then do they
affect?

If me, they can have no true power over
sure.

If not, is not protecting virtue greatness
Thine ?

Oh apple of my eye, my soul's true soul ;

The King of Vennai, Meykandadeva !

Do favour me that Grace whereby, in this
Distressful frame, karma I might endure.

NOTES

The soul is ever in union with God, though it cannot comprehend Him in his bound condition, he becomes one with God as a salt crystal in a tumbler of water.

The seven Dhatus are nerves, bones, brain, muscle, skin, blood and semen; the nine holes are the two ears, two eyes and two nostrils with the organs of excretion and mouth.

The *adhwas* meaning literally paths comprise mantra, Varna, Pada, Bhuvana, Tattwa and Kala, which are higher evolutes of subtle matter, through which the soul has to ascend, after eating the fruits of karma, through all these ascents.

By means of the Dikshas, the Guru purifies these adhwas by adhwa and kala *Chodana* and cleanses the soul. And the pupil asks 'if *Mala Vimochana* is effected by the Guru, what is the necessity for attaining karma samya. The answer is that though he attains karma samya, the cleansing cannot be perfected without the guru's touch. The further question asked as to what remains to be eaten even after the Guru's touch. It is Prarabdha that remains till the body lasts. But to the Jivan mukta who has dedicated all his acts &c., to God, this Bhoga becomes God's Bhoga itself. Compare the verse in *Unmeinerivilakkam* "பாதகங்கள் செய்திடினும் &c." The pupil would insinuate if he had yet to enjoy Prarabdha even after the Guru's touch, God's Justice would be affected.

சொற்றொழும்பு கொள்ளீ குழந்ததுவும் நிற்செயல்கள்
மற்றவர்கள் நின்னோக்கின் மாய்ந்தவுயிர்க் - குற்றம்
ஒளித்தியாங் கைய உயர்வெண்ணெய் நல்லூர்க்
குளித்தமதுக் கொன்றையங் கோ. கள

பெத்த முத்தி யென்னுமிரண்டிலு மிருக்கின்ற எல்லா வான்
மாக்களும் அடிமையே. சிவபிரானொருவனே யாண்டவன். அஃதில்,
அவன் பெத்தான்மாக்களுக்கு மறைந்தும் முத்தான்மாக்களுக்கு
வெளிப்பட்டும் நிற்கின்றான். அஃதேன்?

To make them serve, to some Thou
show'st the way;
The rest are in Thy toils. Those dead to-
self
By Thy Eye's Flash, to them Thou givest
Thy self
To others art concealed Why Oh My Lord
Full crowned with Honeyed cassia
of Vennai.

NOTES

All are God's children, and yet some receive His favours and others are wallowing in death and birth. This inequality is the subject of discussion in this stanza. This is apparently so. His grace is acting on all; but each individual's karma and desert do not fit him to receive the Grace of God in full. It is those matured souls that can deserve His Final grace. It is by our own self will, we shut out God, Who is ever with us and in us.

கோலங் கொண்ட வாறுண ராதே
ஞாலங் காவலன் யானெனக் கொளீஇப்
பொய்யை மெய்யெனப் புகன்று வையத்து

ஓடாப் பூட்கை நாடி. நாடா
 என்னுட் கரந்தென் பின்வந் தருளி
 என்னையுந் தன்னையும் அறிவின் றியற்றி
 என்னது யானெனும் அகந்தையுங் கண்டு
 யாவர் யாவையும் யாங்கணுஞ் சென்று
 புக்குழிப் புக்குப் பெயர்த்துழிப் பெயர்ந்து
 மிக்க போகம் விதியால் வினைத்திங்கு
 எற்பணி யாளாய் எனைப்பிரி யாதே
 ஓடி மீள்கென ஆடல் பார்த்திட்டு
 என்வழி நின்றனன் எந்தை அன்றோ
 அருள்மிக வுடைமையின் அருட்டுறை வந்து
 பொருள்மிக அருள்தலும் பொய்ப்பகை யாதலும்
 கைகண்டு கொள்ளெனக் கடலுல கறிய
 மெய்கண்ட தேவன் எனப்பெயர் விரீஇத்
 தன்னுட் கரந்து தான்முன் னாகித்
 தன்னதுந் தானுமாய் என்னையின் ருக்கித்
 தன்னையும் என்னையுந் தந்து
 தனதுசெய் யாமையும் எனதுசெய லின்மையும்
 எம்மான் காட்டி யெய்தல்
 அம்மா எனக்கே அதிசயந் தருமே.

கஅ

சிவபிரான் ஜீன்மாக்களின் வேராகக் காணப்படாமல் அவை
 களே யென்னுமா ரொற்றுமைப்பட்டு, அவைகள் பிரபஞ்ச
 விடயங்களிற் செல்லுமா நெல்லாஞ் செலுத்தி அவைகளின் வச
 மாய் நின்றுகொண்டிருப்பான். இது பெத்தான்மாக்களுக்கு
 அவன் உபகரிக்கு முறை.

ஆசாரியமூர்த்தியாக வந்த சிவபிரான் பக்குவான்மாக்களுக்
 குத் தனது திருவடி ஞானத்தைக் கொடுத்து அதன் வாயிலாகப்
 பிரபஞ்சத்தை முழுப்பொய்யாக்கி, அவைகளின்மாட்டு விளங்கித்

தோன்றுவான். தோன்றவே, ஆன்மபோதம் சிவபோதத்தி
 விற்கும். ஆனால், ஆன்மா வென்னும் பொருள்மட்டும் அழியாது
 தவிர, அஞ்ஞானமும் சிவபிரானே சுதந்திரன்; ஆன்மாக்கள்
 பாதந்திரமே யுடையன. அப்போது அவ்வான்மாக்கள் தம்மை
 வேறு காணாமல் அவனே யென்னுமா ரொற்றுமைப்பட்டு அவன்
 செலுத்துமா நெல்லாடு சென்று அவன் வசமாய் நின்று
 கொண்டிருக்கும். இது முத்தான்மாக்களுக்கு அவன் உபகரிக்கு
 முறை.

My birth's real reason not perceived,
 The earth's great Lord I thought I was.
 Untruth for truth I did mistake;
 The earth's vain things I sought, not Him
 In me He was concealed yet moved
 With me. And what concealed myself
 And Him, the sense of I and mine
 He did perceive and follow me
 In bodies, births and in worlds all,
 Entering when I did and leaving when

I left

And endless fruit to me did cause
 According to law and without
 His leaving me, He did become
 My own servant and see the play
 Of my births and returns and stand
 One with myself my Father Lo !
 Filled with o'er-flowing Love He did
 In the Town of Grace appear and show

How His Great Joy can be deserved
And can destroy all world's untruth.
He bore the name Meykandanath
So that all sea girt world may know
And soared over me in Him Concealed.
His Grace and Self shining alone
And my low self fully destroyed
And granting knowledge of me and self
His actionlessness and my own
Want of all Power, He showed, my Lord
What Wonder This in me does raise !

NOTES

This shows how God is ever with us, in sakala and suddha, ever working for our good as suits our condition. He follows us so close everywhere and anticipates and answers our wants and wishes that the author calls him a servant.

And St. Sundara called God his friend Who was with him even in his mischiefs. And yet how God soars high above all transcendent, covering us fully in Him, merging us in His Glory and Bliss. The destruction fully of man's low individuality, though his personality is fully safeguarded has to be particularly noted. This the author points out in several places. There is complete subordination even in mukti; and the soul is alone capable of enjoying the unspeakable Bliss and is

not entitled to any other powers of the Lord. God is actionless, as there is nothing objective to Him and He has no attachment; and man can neither know nor act unless actuated by a higher power, as a consonant by a vowel. It is when the soul recognises fully his powerlessness and submits his will to God and surrenders, his egoity will be destroyed.

தருமா தருமத் தலைநின்றூழ் வேனைக்
கருமா கடல்விடமுண் கண்டப் - பெருமான்
திருவெண்ணெய் நல்லூர்ச் சுவேத வனத்தான்
உருவென்ன வந்தெடுத்தான் உற்று.

கக

சுவேதவனப் பெருமானென்பது மெய்கண்ட தேவரது
பிள்ளைத் திருநாமம்.

சிவபிரானே ஆசாரியனாக வந்து ஆன்மாக்களுக்கு மல
நீக்கத்தையும் வீடுபெற்றையும் அருள்கின்றான்.

Me who am sinking in *Dharm* and *Adharm*
The Lord whose throat did swallow
poison dark
From the black sea, Swetavana of Vennar
In my own Form He came and saved with
Grace.

NOTES

The self that is surrendered by the soul, the *Tata-*
bhoda or *Ahaukara* or *Anava* is the best offering of

food (Naiveidyam) ('தற்போதக் கவள மிடக் களித்துண்டு') to God, and this is the food which inducing both Papam (Adharma) and Punyam (Dharma) acts as a poison. The poison therefore when we transfer it to the Golden orb of the Sun (as in the Rig Veda Hymn), Hiranmaya Siva-surya, Bhargas, this showers ambrosia on us (மிடறே அமிர்தம் பிலிற்றும்மே); while this poison has no effect on God Himself as He is 'வேண்டுதல் வேண்டாமை யிலான்' (having no likes nor dislikes).

உற்றவர் பெற்றவர் அற்றவர் முற்றும்
 அற்றவர்க் கற்றவன் அல்லவர்க் கல்லவன்
 அந்தம் ஆதி இல்லவன் வந்து
 குரக்கு மனத்துக் கொடியேன் பரக்கும்
 பரப்பைக் குவித்து நிறுத்திப் பிடித்திட்டு
 இருள்வெளி யாகும் மருளினை யறுத்து
 வந்து புகுதலும் சென்று நீங்கலும்
 இன்றி ஒன்றாய் நின்ற அந்நிலையில்
 ஒன்று காமல் இரண்டா காமல்
 ஒன்று மிரண்டும் இன்று காமல்
 தன்னது பெருமை தாக்கர னாயினும்
 என்னது பெருமை யெல்லா மெய்தித்
 தன்னை எனக்குத் தருவதை யன்றியும்
 என்னையும் எனக்கே தந்து தன்னது
 பேரா னந்தப் பெருங்கட லதனுள்
 ஆரா இன்ப மளித்துத் தீரா
 உள்ளும் புறம்பும் ஒழிவின்றி நின்ற
 வள்ளன்மை காட்டி மலரடி யருளிய
 மன்னன் எங்கேரன் வார்புனற் பெண்ணை

வெண்ணெய் காவலன் மெய்கண்ட தேவன்
 அண்ணல் அருளா லயத்தன் நண்ணிய
 மலமுத லாயின மாய்க்கும்
 உலக உயிர்க்கெல் லாமொரு கண்ணே.

உர

சிவத்துக்கும் ஆன்மாவுக்கு முள்ள கலப்பு இடையில் சிகழ்
 வதன்று; அஃதென்றுமே யுள்ளது.

அக்கலப்பு பேதமுமன்று; அபேதமுமன்று; பேதாபேதமு
 மன்று. இம்முன்றுந் தன்கட் டோன்ற இவற்றிற்கு வேறாயிருப்
 பதே அது. அதுவே சைவசித்தாந்தத்திற் கூறப்படும் அத்து
 விதம் ஆகும்.

பேதமாவது விரலும் விரலுஞ் சேர்த்தாற் போன்ற
 சையோகம்.

அபேதமாவது குடாகாயமும் மாகாகாயமும் சேர்த்தாற்
 போன்ற ஐக்கியம்.

பேதாபேதமாவது பழமுஞ் சுவையும் சேர்த்தாற் போன்ற
 தாதான்மியம்.

சிவபிரான் ஆசாரியமூர்த்தியாக வந்து செய்யும் அதுக்கிரகத்
 தினாலே பக்குவான்மா தனக்குப் பகையாகிய பிரபஞ்சத்தை
 யொதுக்கி உறவாகிய அவனோடு கலக்கும். அவன் தனது எண்
 குணங்களையும் அதன்மாட்டுப் பதியவைத்து, அதன் குணத்தை
 யெல்லாம் அவ்வெண்குணத்து ளகப்படுத்தி யாட்க்குவான். அவ்
 விதமாக ஆன்மாவின்மாட்டுச் சிவபிரானது எண்குணங்களும்
 விளங்குவதே முத்தி அல்லது பேரின்ப மெனப்படும். அவ்வான்மா
 தானுஞ் சிவமேயாய் அவனோடு ஒற்றித்து நின்று அவ்வெண்
 குணங்களையும் அழுந்தி யறியும். அவ்வாறழுந்தி யறிவதே பேரின்ப
 துகர்ச்சி மெனப்படும்.

முத்தியில் ஆன்மா சிவமேயாயினுஞ் சிவபிரானுக்குரிய பஞ்ச
கிருத்தியந்தைமட்டும் அது செய்வதில்லை. ஆகலில், ஆண்டும்
ஆன்மா அடிமையே; சிவபிரானே ஆண்டவன்.

Who is the One with them who did give
up
Relations, parents, wife, and everything
else

Who is far from them who are not like
them,

Who has no end nor any beginning,
He did appear and my evil mind control
Fixed firm, and held, my darkness and
light lost;

Without His entering me nor my leaving
Pas

By entering Him. In that state of being
One

Which is not one, not dual nor neither,
When though He did not give His
greatness all,

I did gain all the greatness which I could;

And He gave me not Himself but me too

And end-less joy out of His sea of Bliss;

And filled me in and out ever inseparate

And showed me such rare magnanimity

And granted me the lotus of His Foot

He is The Lord who is my King and Chief

Of Vennai girt by Pennar of great Floods,
 And Meykandadeva, protector sure,
 Whose Temple is His Grace. He is the
 One

Eye of all souls in this world that
 destroyed
 All my mala, when I Him did approach.

NOTES

It is only when we renounce all, family, wife, friends and glittering things of this vain world, which are, as if it were mere delusion so transitory and so elusive, that God gives Himself wholly to us; and St. Manickavachaka asks who is the better for the bargain.

“தந்ததுன் தன்னைக் கொண்டதென் றன்னைச்
 சங்கரா ஆர்கொலோ சதுரர்”

“Thou gavest Thyself to me, and took me unto
 Thyself
 Oh Sankara, who is the cleverer of the two.”

As we are always in God, there is no question of His coming to us, our going to Him. The adwaita which is described as the state of Oneness, as the oneness of vowel and consonants, is further defined by his famous Phrase “ஒன்றாகாமல், இரண்டாகாமல் ஒன்றுமிரண்டு மின்றாகாமல்”, neither one, nor two nor neither.

The released soul is alone entitled to eternal Bliss and not to God's Powers of creation &c. as we have already pointed out. This is clearly enunciated in the concluding Sutras of Badarayana. 'உயிர்தானும் சிவாநுபவமொன்றினுக்கு முரித்தே' (Siddhiyar) 'அருளாலயத்தன்.' His Grace or Sakti is the Temple wherein He dwells. This is the Parama, Vyoma, Parama Akas, Chitakas, Paramalaya of the upanishats, identical with the Supreme Jnana Sakti who is said to be Siva's Sarira also. He dwells in Her, and She dwells in Him; and the Soul dwells in them Both, and Both dwell in the soul. This is the mystery of mysteries.

உடையாளுன்றன் நடுவிருக்கும்
உடையாள் நடுவுள் நீ யிருத்தி
அடியேன் நடுவுள் இருவீரும்
இருப்பது'

The mistress dwells in midmost of Thyself
Within the mistress centred dwellest Thou
Midst of Thy Servant if Ye Both do dwell.

—(Dr. G. U. Pope)

Hail to our Saint Arul Nandi!

உ

அருணந்தி சிவாசாரியார் தோத்திரம்

முப்பொருளின் ஈரியல்பும் ஓரியல்பா
நுவலாது முறைவெவ்வேறாய்ச்
செப்புசிவா சுமங்களின்றன் பொருளொருமை
பெறவுணர்த்து திறமுன் னூலை
ஒப்பவிரி யாப்பதனாற் சித்தியெனும்
வழிநூலாய் ஒளிர்பிற் காலத்(து)
இப்புவினோர் தெளிந்துய்ய மொழிந்த அருள்
நந்திசிவன் இணைத்தாள் போற்றி.

உ
குருபாதம்

தருமபுர ஆதின வெளியீடுகள்

எண்	பெயர்	வருஷம்
1	குருஞானசம்பந்தகவாமிகள் தாலாட்டு	1924
"	இரண்டாம்பதிப்பு*	1944
2	நித்திய கன்மநெறி	1927
3	திருமுல்லைவாயிற் புராணம்	1927
✓4	திரிபதார்த்தகுபாதி தசகாரிய அகவல்	1927
✓5	சித்தாந்த நிச்சயம்	1928
6	சம்பிரதாய தீபம்	1928
7	வருணச்சிரம சந்திரிகை	1930
8	சிகாரத்தின மாலை	1930
9	திருப்பதிகமும் பஞ்சரத்தினமும்	1930
10	தசமணிமாலை	1930
11	ஞானசம்பந்த குருராய வட்டகமும், சந்திரகலா மாலையும் }	1930
12	திருவையாற்றுப் புராணம்	1930
✓13	சிவானந்தபோத சாரம்	1931
14	சோடசகலாப்பிராசாத சட்கம்	1931
✓15	சைவ சன்யாச பத்ததி	1932
16	சிவபோகசாரம்	1932
	இரண்டாம்பதிப்பு	1936

எண்.	பெயர்.	வருஷம்.
✓17	சிவப்பிரகாசக்கட்டளை	1932
	இரண்டாம்பதிப்பு*	1939
18	உரு-வது மகாசந்நிதானத்தின் மீது பலர் பாடிய தோத்திரப் பாடற்றிரட்டு	} 1933
19	திருத்துருத்திப் புராணம்	1933
✓20	ஞானசரிதை	1934
✓21	முத்தி நிச்சயம் சிற்றுரையுடன்	1934
22	அறிவானந்த சமுத்திரம்	1935
23	பண்டாரமும் மணிக்கோவை	1937
✓24	இந்துமத பாலபாடம்*	1937
25	சிதம்பரச் செய்யுட்கோவை உரையுடன்	1937
26	திருவையாற்றுத் தலமகிமைச் சுருக்கம்	1937
27	கிளிவிடு தூது	1938
✓28	திருமுலைப்பால் சிறப்பு	1939
	இரண்டாம்பதிப்பு	1941
✓29	பதி பசு பாசத்தொகை*	1940
30	ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சிவஞானதேசிகர் நான்மணி மாலை*	1940
31	திருபுவனத்தலமகிமைச் சுருக்கம்	1940
32	கீர்த்தித்திருவகவல்*	1941
33	ஸ்ரீ குருஞானசம்பந்த சுவாமிகளின் வரலாறும் சில பாசரங்களும்*	} 1941
34	வைத்திஸ்வரன் கோயில் தேவாரம் திருப்புகழ்*	1941
✓35	திருத்தொண்டத்தொகையும் அசபாநடன பதிகமும்	} 1941
✓36	குங்கிலியக்கலய நாயனார் அன்பின்திறம்	1941
37	திருக்கடவுர்த் தேவாரம் திருப்புகழ்*	1941
38	திருவையாற்றுத் தேவாரம் திருவாசகம் திருப்புகழ்*	} 1941
39	புள்ளிருக்கு வேனூர்ப் புராணம்	1941

எண்	பெயர்	வருஷம்
✓40	சித்தாந்த சைவ வினாவிடை	1941
✓41	நால்வர் சரித்திரமும் அற்புதத்தேவாரத் திரட்டுமும்*	1941
42	ஆச்சாள்புரத் தலவரலாறு	1941
	இரண்டாம் பதிப்பு*	1943
43	திருவையாற்றுத் தலவரலாறு	1941
	இரண்டாம் பதிப்பு*	1943
44	ஸ்ரீ சுப்பிரமணியர் திருவவதாரமும் கந்தர்கலிவெண்பாவும் }	1941
✓45	தருமபுர ஆதினம் மெய்கண்டான் சித்தாந்த மகாநாடு திருமுறைத்திருநாள் }	1941
✓46	சிவபூஜாவிதி*	1941
✓47	சைவாநுட்டானவிதி	1941
48	திருக்கடலூர் உலா குறிப்புரையுடன்	1941
49	திருப்பாடல்கள்*	1942
✓50	விநாயகர் அகவல்கள்	1942
51	சீகாழித் தலவரலாறு	1942
✓52	மெய்கண்ட சாத்திரம் மூலம்*	1942
53	கற்குடித் தலவரலாறு*	1943
✓54	நீதிநெறி விளக்கம் (உரையுடன்) (இரண்டாம் பதிப்பு அச்சில்)	1943
55	திருவாரூர் நான்மணிமாலை மூலமும் வசனமும்*	1943
✓56	சகலகலா வல்லிமாலை மூலமும் உரையும்*	1943
✓57	கந்தரனுபூதி*	1943
58	குத்தாலத் தலவரலாறு*	1943
59	குறுக்கைத் தலவரலாறு*	1943
60	திருபுவனத் தலவரலாறு*	1943
61	திருக்கடலூர்த்தலவரலாறு*	1943
62	புள்ளிருக்கு வேளூர்த் தலவரலாறு*	1943

எண்	பெயர்	வருஷம்
63	திருப்பனந்தாள் தலவரலாறு*	1943
✓64	பத்தாண்டு ஆட்சி மலர்	1943
65	அப்பர்சுவாமிகள் புராணம் விரிவுரையுடன்*	1944
✓66	மெய்கண்டான் சித்தாந்த மகாநாடு திருமுறைத்திருநாள் நிகழ்ச்சிகள்*	1944
✓67	சிவஞானபோத சூத்திரக்கட்டுரை*	1944
✓68	ஞானசம்பந்தர் வழங்கிய ஞானவுரை*	1945
✓69	சிவப்பிரகாசம் (ஆங்கிலமொழிபெயர்ப்புடன்)	1945
70	தருமபுர ஆதீன நூல்நிலையப் புத்தகப்ப்பட்டி.	1945
71	புள்ளிருக்குவேனூர்த் திருப்பதிகங்கள்	1945
72	பஞ்சாவரணத் தோத்திரங்கள்*	1945
73	சிதம்பரத்துத் திருப்பதிகங்கள்	1945
74	ஸ்ரீ தக்ஷிணமூர்த்தி திருவருட்பா	1945
75	திருவேட்களத் திருப்பதிகங்கள்	1945
76	திருநெல்வாயில் திருப்பதிகம்	1945
77	திருக்கழிப்பாலைத் திருப்பதிகங்கள்	1945
78	திருநாரையூர்த் திருப்பதிகங்கள்	1945
79	தருமபுர ஆதீன ஆவணிமூலத்திருநாள்	1945
80	ஆச்சாள்புரத் திருப்பதிகம்	1945
81	திருமயேந்திரப்பள்ளித் திருப்பதிகம்	1945
82	திருத்துருத்தித் திருப்பதிகங்கள்	1945
83	திருமங்கலக்குடித் திருப்பதிகங்கள்	1945
84	திருக்கோளிலித் திருப்பதிகங்கள்	1945
85	திருக்கடலூர்த் திருப்பதிகங்கள்	1945
✓86	சிவஞானபோதம் (ஆங்கிலமொழிபெயர்ப்பு)	1945
87	சோமவார விரதம்*	1945
✓88	திருநீறு*	1945
✓89	உருத்திராக்கம்*	1945
✓90	ஐந்தெழுத்து*	1945

எண்	பெயர்	வருஷம்
91	கந்தர்சஷ்டி வீரதச்சிறப்பு (திருருருகாற்றுப் படையுடன்)	1946
92	திருவருட்பயன் (ஆங்கிலமொழிபெயர்ப்புடன்)*	1946
93	தென்திருமுல்லைவாயில் திருப்பதிகம்	1946
94	ஸ்ரீ ஆண்டாள் திருப்பாலை	1946
	இரண்டாம் பதிப்பு	1946
95	திருக்கலிக்காமூர்த் திருப்பதிகங்கள்	1946
96	தருமபுர ஆதீனப் பாடசாலை நிர்ணயவிதிகள் *	1946
97	திருநெல்வேலித் திருப்பதிகம்	1946
98	திலகவதியார்	1946
99	சீகாழித் திருப்பதிகங்கள் *	1946
100	திருக்கோலக்காத் திருப்பதிகங்கள்	1946
101	திருக்குருகாலூர்த் திருப்பதிகங்கள்	1946
102	திருச்சாயக்காட்டுத் திருப்பதிகங்கள்	1946
103	திருப்பல்லவனிச்சரத் திருப்பதிகங்கள்	1946
104	திருவெண்காட்டுத் திருப்பதிகம்	1946
105	கீழைத்திருக்காட்டுப்பள்ளித் திருப்பதிகம்	1946
106	வினாவெண்பா, கொடிக்கவி, உண்மை நெறி விளக்கம் (ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புடன்)*	1946
107	ஸ்ரீகண்டன் (ஒர்சிறுநாடகம்)	1946
108	திருமுலைப்பால் சிறப்பு	1946
109	முத்திரிச்சயப்பேருரை (அச்சில்)	1946
110	மிருகேந்திரம் (தமிழ்மொழிபெயர்ப்பு)*	1946
111	நடராஜசதகம்*	1946
112	உண்மைவிளக்கம்* (ஆங்கிலமொழிபெயர்ப்புடன்)	1946
113	திருக்கண்ணாரகோயில்திருப்பதிகம்	1946
114	தோத்திரங்கள்	1946
115	திருநள்ளாற்றுத் திருப்பதிகங்கள்	1946

எண்	பெயர்	வருஷம்
116	திருக்கடைமுடித் திருப்பதிகம்	1946
117	திருப்பறியலூர்த் திருப்பதிகம்*	1946
118	திருவிளங்கூர்த் திருப்பதிகங்கள்*	1946
119	திருநின்றியூர்த் திருப்பதிகங்கள்*	1946
120	திருஆக்கூர்த் திருப்பதிகங்கள்*	1946
121	திருக்கடலூர் மயானத் திருப்பதிகங்கள்*	1946
122	மாயூர்த் திருப்பதிகங்கள்*	1946
123	திருநீரூர்த் திருப்பதிகம்*	1946
124	திருப்புன்கூர்த் திருப்பதிகங்கள்*	1946
125	திருஅன்னியூர்த் திருப்பதிகங்கள்*	1946
126	திருத்தருமபுரத் திருப்பதிகம்*	1946
127	ஆலயவழிபாடு*	1947
128	திருவேள்விக்குடித் திருப்பதிகங்கள்*	1947
129	திருளதீர்கொள்பாடித் திருப்பதிகம்*	1947
130	திருமயிலாப்பூர்த் திருப்பதிகம்*	1947
131	திருஓற்றியூர்த் திருப்பதிகங்கள்*	1947
132	திருஞானசம்பந்த நாயனார் புராணம்* (முதல் நூறு பாடல்கள் விரிவுரையுடன்) }	1947
133	திருமணஞ்சேரித் திருப்பதிகங்கள் x	1947

* இவ்வடையாள முள்ளவை கைவசம் உள்ளன. தல வரலாறுகள் அவ்வத்தேவஸ்தானங்களில் கிடைக்கும்.

